

Taiwan ikke løses med politiske engangsmanifestationer. Det er i mine øjne vigtigt at se sagen i en større sammenhæng; det vil sige i forhold til situationen i det taiwanesiske stræde.

Danmarks og EU's etkinapolitik indebærer, at det er Folkerepublikken og ikke Taiwan, der anerkendes. Dette er i overensstemmelse med FN's resolution fra 1971 og den politik, som et stort flertal af verdens nationer fører over for Kina og Taiwan. Skulle vi fra dansk side forsøge at spille Taiwan og Kina ud mod hinanden? Jeg ved godt, til hvis ugunst det vil være. Det vil være til taiwanesernes.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Nu er det jo mit indtryk, at de over 20 millioner mennesker, der bor på Taiwan, har den grundlæggende opfattelse, at det vil være en god idé, hvis de kunne drage nytte af samarbejdet med Verdenssundhedsorganisationen, lige så vel som vi her fra de fleste landes side vil synes, det er en god idé, at vi kan drage nytte af de erfaringer, man dygtigt indhenter på Taiwan. Så jeg tror nok, at hvis man spurgte taiwaneserne, og det er jo det, fru Pia Christmas-Møller lægger op til her, så ville de meget klart sige: Jamen selvfølgelig, vi vil da gerne være med overalt. Det vil de fleste demokratiske lande jo gerne.

Derfor er mit spørgsmål: Hvad skal der til, for at De Konservative vil være med til at arbejde for, at Taiwan bliver observatør hos WHO? Lad mig minde om, at det, Dansk Folkeparti beder om her, ikke er, at vi skal anerkende Taiwan. Det kunne vi såmænd godt gå ind for, hvis det var, men det beder vi slet ikke om, og så langt går vi slet ikke i det her beslutningsforslag. Det eneste, vi beder om, er såmænd det lille, at de skal have lov til at være observatører i Verdenssundhedsorganisationen. Det kan da ikke være så galt.

Kl. 18.30

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg ved ikke, om hr. Peter Skaarup ikke vil eller ikke kan høre, hvad jeg siger på Det Konservative Folkepartis vegne. Jeg understregede faktisk allerede i mit ordførerindlæg, at vi fra konservativ side meget gerne ser, at man på EU-niveau drager omsorg for, at Taiwan bliver inddraget på så mange områder som muligt internationalt.

Men vi mener, at sagen skal løftes på EU-niveau. Et dansk forslag vil være et slag i luften, som ikke vil gavne taiwaneserne. Der er jo det

problem, at Taiwan ikke er en stat, og derfor kan man heller ikke bare uden videre optage Taiwan som medlem af FN eller FN's underorganisationer. Det er i strid med principperne for FN. Men vores grundholdning er, at vi skal prøve at hjælpe Taiwan ind på den internationale scene, for vi mener, at det vil være til gensidig fordel.

Formanden:

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Nu kan man selvfølgelig have en lang diskussion om etkinapolitikken. Det vil jeg ikke. For det her er jo i virkeligheden et meget mere begrænset spørgsmål om at acceptere Taiwan som observatør i WHO. Og det vil vi godt.

For det første er det som sagt, fordi der er tale om et meget begrænset skridt. Der er ikke tale om nogen anerkendelse, men der er tale om, at man accepterer dem som observatør. For det andet er det efter Enhedslistens opfattelse vigtigt, at Taiwan inddrages i det internationale samfund ikke bare økonomisk, men også politisk. Vi mener faktisk, at den inddragelse i det internationale samfunds institutioner har en stabiliserende virkning på længere sigt og faktisk kan være med til at modvirke, at kriser kan eskalere på længere sigt.

Så kan man selvfølgelig spørge: Hvad med Kinas reaktion? Selvfølgelig vil Kina reagere, men vi synes faktisk, det er vigtigt, at skridtet kommer fra Danmark, og vi kan slet ikke forstå argumentationen om, at vi skal handle gennem EU.

Hvis skridtet kommer fra Danmark, kan ingen ved deres fulde fem mistænke, at der ligger forskellige stormagtsmotive eller større strategiske interesser bag. Vi har traditionelt et godt forhold til Kina. Det var jo sådan, at Danmark var et af de første lande, hvis ikke det første land, der anerkendte det nye styre, som kom til i 1949, og ingen kan mistænke os for at have nogen særlige regionale eller geopolitiske interesser i det område.

Hvis det er EU, der pludselig går ind, er det derimod en helt anden sag. Derfor mener jeg, at skal denne sag løftes, er det da langt mere klogt, at det er et land som Danmark, der er med til at rejse den diskussion, end at det er EU som sådan.

Så ud fra den argumentation – at der er tale om et meget begrænset skridt, og at det vil være